

ΕΠΙ ΣΥΛΛΟΓΗΣ

ΠΟΙΗΣΕΩΝ ΜΟΥ

Τῇ Κυρίᾳ ***

ΚΟΙΝΑΣ ἐμπνεύσεις, ἀπιθάνους μύθους
σοὶ παραδίδω, πλάσματα ὀνείρων.

Μὴ τ' ἀποβάλῃ ὀφθαλμός σου εἴρων.
Μετ' εὐμενοῦς μειδιάσόν τοις ἥθους.

Τοῦ Παρνασσοῦ δὲν πνέουσι τὸ μῦρον,
ἀλλ' ἔρρευσαν ἐκ παλλομένου στήθους.

Τὸν ἀφανῆ μου ζωγραφοῦσι βίον,
τὸν βίον τῆς καρδίας. Θὰ ἐζήτεις
εἰς τὰς σελίδας τούτων τῶν βιβλίων
μάτην τῆς Μούσης καλλονάς· καὶ εἴ τις
στίλβ' εἰς αὐτάς, δὲν εἶναι μαργαρίτης,
ἀλλ' εἶναι λάμπων σταλαγμὸς δακρύων.

Δὲν παριστῶς οἱ στίχοι ἀναμνήσεις·
τὸ παρελθὸν δὲν ζωγραφοῦν, — τὸ μέλλον.
Ἄν εἰς αὐτοὺς μορφαὶ γελοῦν ἀγγέλων,
ἀόριστοι τὰς πλάττουν προαισθήσεις.
Ὁ ἥλιος δὲν βάφει ἀνατέλλων
τὰ φύλλα ταῦτα. Τὰ χρυσόν' ἢ δύσις.

Ἐμπρός σου μαρανθέντα βλέπεις ἄνθη,
σκιάς ἀνθέων ἔτι ἀβλαστήτων.

Ἐκ τῶν κρυπτῶν τῆς τύχης μου ἀδύτων
φωνή μυστηριώδης ἀπεφάνθη
εἰς τὴν καρδίαν, ὅχι τί ἡσθάνθη,
τί δυνατόν νὰ αἰσθανθῇ τῇ ἦτον.

Εἰς ταῦτα δάκρυ μὴ σταλάξαν κλαίει,
καὶ στεναγμός οὐκέτι ἀναδύων.

Εἰς ταῦτα αἰσθημάτων ἀναιτίων
πυρκαϊὰ, τροφήν ζητοῦσα, καίει,
καθὼς ἡ λάβα ἡ τῶν ἡφαιστείων
πυρίνη κ' εἰς τῆς γῆς τὰ σπλάγχνα ῥέει.

Δὲν ἀποβλέπ' εἰς ἔπαινον καὶ φήμην
τῶν ἀσθενῶν ἐμπνεύσεων τὸ πλάσμα.
διότι εἶμ' ἐγὼ τὸ φροῦδον ἄσμα
οἶος εἰμὶ, οὐ μόνον οἶος ἦμην.

Ἄς τὸ δεχθῇ βαθὺ τῆς λήθης χάσμα,
ἂν εἰς τὴν σὴν δὲν ἀποθάνῃ μνήμην.

Οὐδείς θὰ μ' ἀναγνώσ' ἢ θὰ μὲ κρίνη,
οὐδὲ μοὶ μέλ' ἢ τῶν ἀνθρώπων κρίσις.
Ἄλλ' ἂν ποτὲ εἷς στίχος σὲ ἠδύνη,
εἰς ἓν' ἂν μειδιάσης ἢ δακρύσης,
ἄς λείπωσι κεναὶ χειροκροτήσεις·
οὐδ' ἄλλον θέλουν στέφανον ἐκεῖνοι.

Ὁ θάνατος ἐντὸς ὀλίγου μέλλει
μὲ τὰ ξηρὰ νὰ μ' ἀναρπάσῃ φύλλα.
Ἄν τότε ἡ φωνή σου ἀπαγγέλλῃ
τὰ ἔπη μου, θενὰ μοὶ γίνουν φίλα,
καὶ θὰ φαιδρύνῃς, ὥς ἡ Φιλομήλα,
τὸν τάφον μου μὲ παραδείσου μέλη.

